

Bir Kafatası Bir Resim

– Mustafa Kara · 15 Kasım 2016

Dört duvar
Loş bir oda
Odanın ortasında ayağı kırık bir masa
Üzerinde tozlu kitaplar
Bir kafatası ile dibini ışıtan mum
Ve
Çerçeve de gülümseyen resmim
Ne yaparsan yap
Yıldırımayacaksın beni
Bak yüzümde tebessüm var
Sende otur masanın başına
Karşında etini yediğin başım olacak
Öğünsen de eserinle
Resimde gördüğün gibi
Ben inadına gülümseyeceğim hayata...

*

Kandıramayacaksın
Saçlarıma kar da yağsa
Ne kadar kafamın derisini de yüzsen
Ben inadına hep güleceğim
Çünkü
Ben yine benim,
Ben yine sensizim
Yine yalnız ve bomboşum
Yine paramparça ve darmadağın...

*

Aldatamayacaksın
Daha dün sınır tanımazken aşkta
Düşünüyorum da dün yok olan
Bugün o kadar çok şey var ki hayatımızda
Çetele tutsam
Yok satanlar listesinde
Açık ara sen başı çekersin
Çünkü dün gibi bugün de yoksun yanımda...

*

Hayatımı ikiye ayırmıştım
Senden öncesi muammaydı
Sonrasını da sorma!
Çünkü hiç yok
Sen ve ben biz olalım demiştim
Meğer hiç olmuşuz
Bir hiçlikmiş senden bana kalan...

*

Hayatımda yok olanlar kanıma dokunsa da
Resmime iyi bak
Gülümsüyorum
Yokları unutup var olanlarla yetineceğim
Şimdi küllerimden yeniden doğup var olma zamanı
Başımın olmayan etini kemirse de düşüncelerim
Yokluğuna alışıp sensiz de ben olma zamanı...

*

Dalında kalmış son sarı yaprak gibiyim.
Açık sarıdan kıvıla kadar hüznün her rengini taşıyan
Kehribar sarısına karışmış umutlarım var
İçime kapanmış olsam da
Sende hiç olmayan
Bende inadına çoğalan
Hiç bitmeyen ölümüne sevda var
Sessiz sessiz ağlamaktan gözpınarlarım kurusa da
Yüreğimde çağlayan coşkun ırmaklarım var

*

Umurunda mı?
Kırılıp dökülmüşüm bin bir parçaya bölünmüşüm
Yüreğim can kırıkları ile dolu
Başiboş Ankara sokaklarında
Kendi yalnızlığımda kaybolmuşum
Yok olanlar sol yanımda
Var olanlar sol yanımda
Susuyorum çerçevede ki gülümseyen halimle
Mustafa KARA AHMETOĞLU
08.11.2016